ततश् च निर्गता तस्माद् दिव्या स्त्री धवलाम्बरा,
तव देव मुखे सा च प्रविष्टा समनन्तरं । 139
इयद् दृष्ट्वा प्रबुद्धो ऽस्मि, सा च मन्ये सरस्वती
देवस्य वदने साक्षात् संप्रविष्टा न संशयः । 140
एवं निवेदितस्वप्ने शर्ववर्मणि, तत्क्षणं
माम् अस्तमौनः साकूतम् अवदत् सातवाहनः । 141
शिक्ष्यमाणः प्रयत्नेन कालेन कियता पुमान्
अधिगच्छति पाण्डित्यम्, एतन् मे कथ्यतां त्वया । 142
मम तेन विना ह्य् एषा लक्ष्मीर् न प्रतिभासते,
विभवैः किं नु मूर्खस्य, काष्ठस्य 'आभरणैर् इव । 143
ततो ऽहम् अवदं, राजन् वर्षैर् द्वादशभिः सदा
ज्ञायते सर्वविद्यानां मुखं व्याकरणं नरैः । 144
अहं तु शिक्षयामि त्वां वर्षषट्केन तद् विभो.
श्रुत्वा 'एतत् सहसा सेर्ष्यं शर्ववर्मा किल 'अवदत् । 145
सुखोचितो जनः क्लेशं कथं कुर्याद् इयच् चिरं?
तद् अहं मासषट्केन देव त्वां शिक्षयामि तत् । 146
श्रुत्वा 'एव 'एतद् असम्भाव्यं तम् अवोचम् अहं रुषा,
षड्भिर् मासैस् त्वया देवः शिक्षितश् चेत्, ततो मया । 147
संस्कृतं प्राकृतं तद्वद् देशभाषा च सर्वदा
भाषात्रयम् इदं त्यक्तं, यन् मनुष्येषु सम्भवेत् । 148

Digitized by Google